

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **J. T.**, zastoupeného JUDr. Miroslavem Tenklem, advokátem v Praze 2, Lazarská 6, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, se sídlem České Budějovice, U Zimního stadionu 1952/2, za účasti: **1) Obce Košice**, se sídlem Košice 47, **2) Mgr. E. T.**, **3) F. P.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 31.5. 2007, č. j. 10 Ca 1/2007 - 74,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Krajského soudu v Českých Budějovicích se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006, č. j. KUJCK 15487/2006 OÚPI/16. Tímto rozhodnutím byl změněn výrok rozhodnutí Městského úřadu Sezimovo Ústí, odboru stavebního úřadu, územního plánování, životního prostředí a dopravy (dále jen „stavební úřad“) ze dne 29. 9. 2004, č. j. SÚ-3041-rozhodnutí/04-Ná, kterým byla, postupem dle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dodatečně povolena stavba dvojgaráže na pozemku p. č. 770/2 v k. ú. Košice žadateli F. P. Provedená změna spočívala ve vypuštění části výroku prvostupňového rozhodnutí, která se vztahovala k výčtu námitek účastníků řízení a k rozhodnutí o těchto námítkách. Ve zbytku žalovaný citované prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Shora uvedeným rozsudkem Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V odůvodnění svého rozsudku se krajský soud především vypořádal s některými dílčími procesními námitkami žalobce, kdy konkrétně odmítl jeho tvrzení, že žalovaný postupoval v rozporu s ustanovením § 59 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), pokud prvostupňové rozhodnutí částečně změnil a ve zbytku pak odvolání proti němu směřující zamítl. Odmítl dále tvrzení žalobce, že provedená změna prvostupňového rozhodnutí je v rozporu s požadavkem § 66 stavebního zákona, který rozhodnutí o námitkách účastníků řízení předpokládá. Dále krajský soud uvedl, že žalovaný nepochybil, pokud postupoval v intencích ustanovení § 179 odst. 1, věty první správního řádu z roku 2004 a řízení tak dokončil v procesním režimu správního řádu z roku 1967. O všech těchto námitkách je v odůvodnění podrobně pojednáno.

Pokud jde o další námitky žalobce směřující proti procesnímu postupu stavebního úřadu, žalobce namítal, že stavebník F. P. nepodal ve lhůtě 30 dnů od zahájení řízení dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona žádost o dodatečné povolení stavby, přičemž stavební úřad, namísto vydání rozhodnutí o odstranění stavby, řízení ve věci přerušil a stavebníka vyzval k podání této žádosti a doložení podkladů, o něž by se opírala. Namítal též, že ani poté stavebník veškeré potřebné doklady nedoložil a neprokázal soulad stavby s veřejným zájmem, což opět mělo vyústit pouze v rozhodnutí o odstranění stavby. K tomu krajský soud uvedl, že v rozsahu popsaném žalobcem nebyly procesní lhůty skutečně dodrženy, dle jeho názoru však tato skutečnost neměla na zákonnost vydaného dodatečného stavebního povolení žádný vliv. Krajský soud uvedl, že lhůty vyplývající ze správního řádu nejsou prekluzivní a mají toliko pořádkový charakter a proto jejich překročení nemůže mít důsledky předpokládané žalobcem. Uvedl dále, že nebylo-li ve věci rozhodnuto ve lhůtě 30 dní, stavebnímu úřadu nic nebránilo rozhodnout ve lhůtě 60 dní, dospěli k závěru, že se v posuzované věci nejednalo o jednoduchý případ. Přerušil-li (byť v poslední den lhůty pro vydání rozhodnutí) řízení, otevřel tím pro stavebníka prostor pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby a předložení potřebných dokladů; šlo přitom o přiměřenou lhůtu pro doplnění návrhu. V rámci této skupiny žalobních námitek vyjádřil krajský soud též nesouhlas s tvrzením žalobce, že stavební úřad v době vydání dodatečného povolení stavby neměl k dispozici všechny potřebné podklady. Konstatoval, že vyjádření příslušných správců sítí byla opatřena již v původním řízení o vydání (řádného) stavebního povolení na předmětnou stavbu; žádné inženýrské sítě či ochranná pásma se navíc v dané lokalitě nenacházejí. Povolovaná stavba nebyla též na inženýrské sítě napojena. Ze všech těchto důvodů proto krajský soud aproboval názor žalovaného, dle kterého by opatřování nových vyjádření bylo v dané věci nadbytečné. Pokud jde o rozporovanou otázku požární bezpečnosti stavby, zde krajský soud poukázal na skutečnost, že tato podmínka byla vyřešena cestou vydání výjimky z ustanovení § 17 odst. 5 vyhlášky číslo 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška č. 137/1998 Sb.“), a to za podmínek vyplývajících z § 61 citované vyhlášky a § 138a stavebního zákona. Tato udělená výjimka byla v době vydání dodatečného povolení stavby pravomocná; v rámci následně vedeného mimoodvolacího řízení byla sice změněna, avšak pouze ve smyslu upřesnění jejího výroku, kdy nedošlo ke změnám, které by měly vliv na dodatečné povolení stavby, které se o něj opírá.

Krajský soud se zabýval i dalšími procesními aspekty projednávané věci. Odmítl tak názor žalobce, dle kterého stavební úřad pochybil tím, že nerozhodl o jeho návrhu na odstranění stavby a poté i o návrhu na zastavení správního řízení. Uvedl, že řízením o dodatečném povolení stavby disponuje toliko stavebník; se zmiňovanými návrhy žalobce proto stavební úřad správně nakládal jako s vyjádřením účastníka řízení a vypořádal se s nimi v odůvodnění rozhodnutí. Za nedůvodné označil krajský soud též námitky žalobce, dle kterých odůvodnění rozhodnutí žalovaného nesplňuje požadavky vyplývající z ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu. K tomu uvedl, že odůvodnění tyto požadavky splňuje, je logicky zdůvodněno, žalovaný nikterak nevybočil při hodnocení věci ze svého diskrečního oprávnění a jednotlivými důkazy se zabýval v souladu

s požadavky § 34 odst. 5 správního řádu. Za nedůvodné označil též tvrzení o porušení § 33 odst. 2 správního řádu. K tomu uvedl, že z obsahu správního spisu vyplývá, že o možnosti seznámit se se soustředěnými podklady pro rozhodnutí a navrhnout případně doplnění dokazování, byl žalobce vyrozuměn opatřením ze dne 18. 8. 2004, které převzal 31. 8. 2004. Na toto opatření prokazatelně reagoval dotazem ze dne 6. 9. 2004. Je tedy evidentní, že byl o postupu dle § 33 odst. 2 správního řádu vyrozuměn; jelikož prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 29. 9. 2004, nemohl být v tomto směru zkrácen na svých procesních právech. Pokud jde dále o žalobcem tvrzené porušení zásadních zásad správního řízení (§ 3 správního řádu) krajský soud uvedl, že správní orgány se prokazatelně pokusily o smírné vyřešení věci mezi účastníky, vycházely ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci a jejich přístup k účastníkům byl objektivní. Z tohoto důvodu lze proto vydaná rozhodnutí považovat za souladná s principy správního řízení uvedenými v § 3 správního řádu. Krajský soud žalovanému nepřisvědčil konečně ani v jeho tvrzení o pochybení, ke kterým mělo dojít v souvislosti s vyřizováním námitek podjatosti, které uplatnil vůči pracovníkům žalovaného. Uvedl, že o těchto námitkách bylo rozhodováno v souladu se zákonem.

Pokud jde dále o hmotněprávní aspekty projednávané věci, krajský soud především konstatoval, že absence schváleného plánu územního rozvoje obce Košice nemůže být vydaným rozhodnutím na překážku. Uvedl, že stavební úřad i žalovaný vycházeli ze schváleného konceptu územního plánu obce, který je podle § 37 stavebního zákona také podkladem pro vydání rozhodnutí, není-li pro danou obec schválen územní plán. K žalobcem rozporovanému výkladu pojmu *jiné právo*, tedy právo opravňující stavebníka realizovat stavbu na cizím pozemku, krajský soud uvedl, že § 139 písm. f) stavebního zákona stanoví, co je *jiným právem*, toliko příkladmo. Lze si proto představit i jiné případy, než v zákoně explicitně uvedené a správním orgánům tedy nelze vytýkat, pokud dovodily, že tímto právem může být i jen prokazatelný souhlas vlastníka dotčeného pozemku s existencí stavby. Žalobou byl dále tvrzen rozpor vydaných rozhodnutí s ustanovením § 137 odst. 1 stavebního zákona. I tuto skupinu žalobních námitek krajský soud vyhodnotil jako nedůvodnou, přičemž zejména poukázal na skutečnost, že v rámci řízení před stavebním úřadem byla provedena studie zastínění pozemku žalobce a posuzováno bylo i omezení výhledu z jeho domu. Umístění dodatečně povolené stavby je navíc v souladu se všemi regulativy, neboť se nachází zhruba 7 metrů od hranice pozemku žalobce. Aprobował proto závěr žalovaného, dle kterého realizací předmětné stavby nedošlo k omezení užívacích a vlastnických práv žalobce. Krajský soud se vypořádal též s argumentací žalobce, vycházející z tvrzení, že dodatečně povolená stavba je prvostupňovým rozhodnutím označena za dvougaráž pro osobní automobily, zatímco ve skutečnosti slouží jako garáž pro nákladní vozidlo. K tomu uvedl, že jde o stavbu jednoduchou, u které není nutné v povolovacím rozhodnutí stanovit podmínky jejího užívání, plyne-li tento způsob již z jejího samotného označení. Tak tomu je i v projednávané věci; žalobce navíc ničím nedoložil, že stavebník nákladní automobil v garáži skutečně parkuje. V této souvislosti krajský soud též poukázal na skutečnost, že v dodatečném povolení stavby byla stanovena určitá omezení pro její budoucí užívání – výslovně se v něm zapovídá provádění servisních prací na vozidlech a skladování nadlimitního množství pohonných hmot. I z tohoto pohledu tedy rozhodnutí obou správních orgánů z hlediska zákona ob stojí.

Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností opírající se o důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d), soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.“).

Stěžovatel především poukazuje na skutečnost, že žádost o dodatečné povolení stavby nebyla stavebníkem podána do 30 dnů od zahájení správního řízení, z čehož dovozuje, že stavební úřad měl za této situace nařídit odstranění stavby; tento závěr vyplývá nejen z díkce § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ale i ze samotné výzvy stavebního úřadu, adresované

stavebníkovi. Stavební úřad však takto nepostupoval, naopak v poslední den tento lhůty řízení přerušil (jakkoli nešlo o složitý případ) a vyzval stavebníka k předložení žádosti o dodatečné povolení stavby a doložení všech potřebných podkladů. Dle názoru stěžovatele krajský soud pochybil, pokud tento postup správního orgánu akceptoval; popsáný postup byl totiž v rozporu s ustanovením § 29 odst. 1 správního řádu, neboť byla vyloučena aplikace § 19 odst. 3 tohoto zákona. Stavebník nicméně ani v této nové lhůtě nedoložil všechny podklady pro případné dodatečné povolení stavby, konkrétně vyjádření dotčených orgánů (v intencích § 16 a § 18 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádí některá ustanovení stavebního zákona – dále jen „vyhláška č. 132/1998 Sb.“) a nepředložil též výkres předchozího stavu nemovitosti. Jelikož současně neprokázal ani soulad stavby s veřejným zájmem, měl stavební úřad naříditi odstranění stavby, neboť lhůta stavebníkovi prodloužena nebyla (uplynula dne 30. 6. 2005) a stavebník ani nepožádal o její prominutí. Stavební úřad, dle názoru stěžovatele, svá pochybení završil tím, že namísto odstranění stavby požádal sám (namísto stavebníka, kterého v tomto směru nepochybně tížilo důkazní břemeno) příslušný orgán o vydání stanoviska k požární bezpečnosti předmětné stavby. Pokud jde o jednotlivá absentující vyjádření, stěžovatel uvedl, že listiny vystavené společnostmi VAK JČ, a. s., divize Tábor, JČE, a. s., a Telecom Tábor, nebyly použitelné, neboť v době rozhodování prvostupňového orgánu již pozbyly svou platnost a byly vydány též na jinou stavbu, než o které bylo rozhodováno. Ve správním spisu se navíc objevily až dodatečně, tedy po vydání prvostupňového rozhodnutí (šlo jednoznačně o nedodržení podmínek spisové služby stavebním úřadem); prvostupňové rozhodnutí se o nich ostatně ani nezmiňuje. Pokud jde o otázku požární bezpečnosti stavby, ve smyslu § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb., tu, jak již bylo uvedeno, zajistil sám stavební úřad, čímž postupoval v rozporu s § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.

Pokud jde o posledně zmiňovaný aspekt věci, tedy posouzení požární bezpečnosti stavby, krajský soud, dle názoru stěžovatele, odmítl v rozporu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. toto podkladové rozhodnutí přezkoumat. Stěžovatel přitom poukazyval na skutečnost, že mu bylo v tomto dílčím řízení upřeno účastenské postavení (ač se ho domáhal). Krajský soud též učinil nesprávný závěr v otázce rozsahu změny tohoto podkladového rozhodnutí, k níž došlo v rámci mimoodvolacího řízení. Stěžovatel uvedl, že původní výrok postrádal uvedení zcela zásadní skutečnosti, a sice, v čem uvedená výjimka spočívá (toto nebylo zjištělné ani z odůvodnění); absentovalo taktéž odůvodnění této povolené výjimky, ve smyslu § 61 vyhlášky č. 137/1998 Sb. Nelze tedy hovořit o tom, že změna provedená nadřízeným orgánem neměla podstatný význam pro rozhodnutí o dodatečném povolení stavby.

V souvislosti se shora uvedenými procesními výhradami stěžovatel dále uvedl, že nesdílí názor krajského soudu, dle kterého stavební úřad nepochybil, pokud nerozhodl o jeho návrzích na odstranění nepovolené stavby. Dle jeho názoru měl stavební úřad na tyto jeho procesní návrhy odpovědět minimálně v odůvodnění svého rozhodnutí (§ 47 odst. 3 správního řádu) a nikoli vyříditi je jen jakýmsi dopisy.

Dále stěžovatel uvedl, že obě správní rozhodnutí neobsahují výčet a zhodnocení skutečností, které byly vzaty za podklad rozhodnutí. V důsledku této skutečnosti se mohly ve správním spisu objevit podklady (z nichž vycházel i krajský soud), které tam v době rozhodování stavebního úřadu nebyly (konkrétně stanoviska správců sítí a písemná sdělení stavebního úřadu). Dle jeho názoru „*skutkové závěry neodpovídají provedeným důkazům a výrok rozhodnutí stavebního úřadu nemá oporu v odůvodnění (...) Stavební úřad (...) nerozhodl o všech námitkách žalobce, a to ani v odůvodnění svého rozhodnutí a tuto chybu nenapravit ani žalovaný. Stavební úřad ani žalovaný tedy ani v odůvodnění nereagovali na všechny návrhy žalobce.*“ Z těchto důvodů se tedy stěžovatel neztotožňuje s názorem krajského soudu že postupem správních orgánů nedošlo k porušení principů volného hodnocení důkazů ve smyslu § 34 odst. 5 správního řádu.

Krajský soud se, dle názoru stěžovatele, nesprávně vypořádal s žalobní námitkou směřující k porušení podmínek vyplývajících z § 33 odst. 2 správního řádu. Stěžovatel uvedl, že sdělení, které převzal dne 31. 8. 2004 (na něž odkazuje i krajský soud) „nemělo k předmětnému řízení žádný vztah“ a neobsahovalo též informaci, do kdy je možné práva vyplývající z ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu uplatnit. Sdělení stavebního úřadu vyjádřené slovy „do spisu projednávané věci můžete nahlédnout 1. 9. 2009 nebo 6. 9. 2004, ostatní dny po telefonické dohodě“ žádný konečný termín pro využití tohoto procesního práva nestanoví. Stavební úřad měl při tomto důležitém procesním úkonu postupovat tak, aby nebyla zmařena možnost účastníků vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a navrhnout doplnění dokazování. Tvrzení žalovaného, že se stěžovatel dne 1. 7. 2004 osobně seznámil s obsahem správního spisu, je nepravdivé; tohoto dne pouze využil svého práva nahlédnout do správního spisu ve smyslu § 23 odst. 1 správního řádu. Správní spis navíc v té době nebyl kompletní, neboť minimálně nebylo ukončeno přezkumné řízení ve věci povolení výjimky z norem požární bezpečnosti stavby. Zmiňuje-li konečně krajský soud na podporu svých závěrů stanovisko stěžovatele ze dne 20. 9. 2004, kterým na výše uvedenou výzvu stavebního úřadu reagoval, pak nelze přehlédnout, že jeho obsah byl zapracován do odůvodnění rozhodnutí a stavební úřad z něj tedy vycházel. Za této situace se s ním však měli mít možnost seznámit všichni účastníci řízení a výzva dle § 33 odst. 2 správního řádu tak měla být opakována.

V rámci výhrad proti hodnocení procesního postupu správních orgánů stěžovatel konečně uvedl, že se krajský soud vůbec nezabýval otázkou podjatosti pracovníků stavebního úřadu, jakkoli ta je z obsahu správního spisu zcela evidentní. Uvedl dále, že nesouhlasí se závěry krajského soudu v otázce (ne)porušení jednotlivých principů, na nichž je založeno správní řízení; tato jeho argumentace je však vedena toliko v obecné rovině.

Pokud jde o hmotněprávní posouzení věci, stěžovatel vyjádřil nesouhlas s tím, jakým způsobem krajský soud vypořádal jeho námitku týkající se porušení ustanovení § 137 odst. 1 stavebního zákona. Uvedl (bez bližší argumentace), že dodatečně povolená stavba jeho nemovitost nad přípustnou míru zastíňuje, znemožňuje výhled z jeho rodinného domu a znemožňuje též provádění údržby oplocení. Tyto otázky, jež jsou řešeny v § 4, § 8 a § 13 vyhlášky č. 137/1998 Sb., souvisejí s otázkou pohody bydlení a stavební úřad proto není oprávněn je samostatně posuzovat. V souvislosti s dodatečně povolenou stavbou stěžovatel, namítl především podstatné snížení ceny svých nemovitostí, a to s odkazem na způsob stanovení ceny porovnávací metodou (což v kasační stížnosti podrobněji rozvedl), která jako jediná umožňuje stanovit reálnou cenu nemovitostí. Ta se v případě domu stěžovatele nepochybně snížila v rádech několika set tisíc Kč; jde tedy o otázku, která rozhodně překročila kompetence stavebního úřadu, jak to předpokládá ustanovení § 137 stavebního zákona.

Dle názoru stěžovatele krajský soud pochybil i při hodnocení žalobní námitky směřující k absenci posouzení dodatečně dovolené stavby s územně plánovací dokumentací obce Košice. Uvedl, že stavebník skutečně neprokázal soulad stavby s územně plánovací dokumentací, stejně jako s cíly a záměry územního plánování; obec Košice měla navíc již od 7. 10. 2002 schválený územní plán, ze kterého mělo být tedy vycházeno.

Pokud se dále týká tvrzeného parkování nákladního vozidla v předmětné stavbě, stěžovatel zopakoval svůj názor vyjádřený již v žalobě a sice že tomuto závadnému stavu mohl stavební úřad předejít stanovením závazných podmínek pro užívání stavby. Uvedl, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby je nepochybně stavebním povolením a vztahuje se proto na něj minimálně podpůrně i ustanovení § 66 stavebního zákona. Správní orgány však nestanovily závazné podmínky pro užívání stavby, ani druh a účel povolované stavby, jak to stanoví § 66 stavebního zákona a § 19 písm. b), d) vyhlášky č. 132/1998. Popsaný nepřipustně benevolentní

přístup správních orgánů pak ve svém důsledku vedl i k dalšímu nerespektování práva ze strany stavebníka, který (v rozporu s podmínkami dodatečného stavebního povolení) napojil garáž na síť elektrického vedení.

Konečně v otázce posouzení *jiného práva* opravňujícího stavebníka umístit stavbu na cizím pozemku, stěžovatel přisvědčil krajskému soudu, že výčet těchto práv uvedený v § 139 písm. f) stavebního zákona byl vskutku toliko demonstrativní; pouhý souhlas vlastníka dotčeného pozemku však rozhodně nelze stavět na roveň věcného břemene, které zákon v rámci tohoto demonstrativního výčtu, stanoví.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel uplatňuje stejné důvody jako již dříve v žalobě, a proto odkazuje na své procesní stanovisko z řízení před krajským soudem. Navrhuje, aby kasační stížnost byla jako nedůvodná zamítnuta.

K věci se vyjádřil též F.P. (stavebník), coby osoba zúčastněná na řízení. Uvedl, že v řízení žádost o dodatečné povolení stavby předložil a doložil ji též všemi požadovanými podklady. K tvrzení stěžovatele, že dodatečně povolená stavba znehodnocuje nemovitosti v jeho vlastnictví, uvedl, že stavba garáže dosahuje sotva výše oken stavby ve vlastnictví stěžovatele; stejně tak, dle jeho názoru, nezastiňuje ani pozemek stěžovatele, jak je jím namítáno. Zdůraznil, že nejvyšší část předmětné stavby byla postavena ještě předtím, než stěžovatel svůj dům kupoval. Tuto argumentaci lze tedy považovat za čistě účelovou. Vzhledem k tomu, že správní orgány, stejně jako krajský soud, vycházely ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jejich rozhodování bylo objektivní, navrhuje, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Z vyjádření další zúčastněné osoby – Mgr. E. T., se podává, že vyšší část předmětné stavby byla postavena již v roce 1995, a to bez územního rozhodnutí a stavebního povolení. Stavebník se pokusil o legalizaci této stavby v roce 2002, a to nejdříve coby truhlářské dílny, později jako dvojgaráže. Pracovníci stavebního úřadu při výkonu státního stavebního dohledu z těchto zjištění nevyvodili odpovídající závěry a nezahájili řízení o odstranění nepovolené stavby dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Na nařízeném ústním jednání (kterého se nemohl zúčastnit stěžovatel z důvodu jeho řádného neobeslání) se projednávala jen dosud nepostavená část garáže a ze strany stavebníka nebyla předložena žádná dokumentace. Mgr. T. nebylo umožněno vyjádřit se k věci a z jednání nebyl sepsán protokol. Popsaná situace má svůj původ v přátelských vztazích pracovníků stavebního úřadu s rodinou stavebníka; Ing. N. (pověřený vedením stavebního úřadu) udržuje navíc dobré vztahy s pracovníky žalovaného, konkrétně pak s Ing. Ř., se kterou dokonce konzultoval postup v této konkrétní věci. Takový postup považuje osoba zúčastněná za nepřijatelný; stěžovatel ostatně z tohoto důvodu uplatnil vůči zmiňovaným osobám námitky podjatosti, které však byly smeteny ze stolu. Neobjektivní postup stavebního úřadu v dané věci potvrzuje i dřívější spolumajitelka nemovitosti nyní vlastněné stěžovatelem a osobou zúčastněnou, která s předmětnou stavbou taktéž nesouhlasila a stavební úřad tak zcela evidentně s rozhodnutím ve věci čekal až na dobu, kdy dojde ke změně vlastnictví. Stěžovatel, poté co se dozvěděl o nezákonnosti stavby „*vyšší části garáže*“, inicioval řízení o odstranění stavby. K odstranění stavby však protiprávním postupem správních orgánů nedošlo a ze strany stavebního úřadu nebyl učiněn ani pokus o zastavení probíhajících stavebních prací ve smyslu § 102 odst. 4 písm. a), věty druhé stavebního zákona.

Obec Košice se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3, věta

před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 1, věty první s. ř. s.

Kasační stížnost není důvodná.

Před vlastním meritorním projednáním předmětné kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nutné zdůraznit některé principy, jimiž je toto řízení ovládáno. Tak především důvody kasační stížnosti musí být dostatečně konkrétní, to znamená, že stěžovatel musí popsat v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí krajského soudu (respektive nezákonnost v řízení přecházejícího jeho vydání) a toto své tvrzení musí právně subsumovat (§ 106 odst. 1 s. ř. s.). Dále je nutno uvést, že ve správním soudnictví (tedy i v řízení před zdejší soudem) se lze domáhat pouze ochrany vlastních subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.); stěžovatel v řízení o kasační stížnosti může tedy namítat pouze takové kasační důvody, které zasahují do jeho sféry veřejných subjektivních práv. Konečně je nutno uvést, že v kasační stížnosti nelze uplatňovat skutkové novoty; ke skutečnostem, které stěžovatel uplatnil až poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí soudu, Nejvyšší správní soud nepřihlíží (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Z pohledu těchto limitů tedy zdejší soud přistoupil k vypořádání jednotlivých kasačních námitek.

Pokud jde o námitky zpochybňující závěry krajského soudu vztahující se k hodnocení procesního postupu správních orgánů v projednávané věci, těžiště argumentace stěžovatele spočívá v opakovaném nedodržení procesních lhůt stavebním úřadem a jeho přílišném aktivizmu ve prospěch stavebníka.

Namítá-li stěžovatel nerespektování procesních lhůt určených stavebníkovi k odvrácení vydání rozhodnutí, jímž by bylo nařízeno odstranění stavby či lépe důsledky spojené s marným uplynutím těchto lhůt, argumentace stěžovatele není zcela lichá. V rovině obecné s ním lze nepochybně souhlasit v tom, že pro přerušování řízení na konci lhůty pro podání žádosti o dodatečné povolení stavby (jak se tomu stalo v dané věci) vskutku nelze nalézt oporu v ustanovení § 29 odst. 1 správního řádu (na který se stavební úřad odvolával), a to v kontextu § 19 odst. 3 tohoto zákona. Při striktním výkladu těchto ustanovení skutečně nelze dospět k jinému závěru, než že přerušování řízení z důvodu umožnění účastníku řízení odstranit vady jeho podání je pojmově vyloučeno za situace, kdy účastník řízení dosud žádné podání nepodal (řízení v dané věci bylo vedeno *ex officio*). Na straně druhé však nelze pominout fakt, že krajský soud zcela správně poukázal na charakter lhůt určených k doplnění podání či předložení dokladů ve správním řízení, které označil toliko za pořádkové a nikoli propadné. Vycházejí z těchto teoretických východisek má Nejvyšší správní soud za to, že i za situace, kdy ve stanovené lhůtě žádost stavebníka o dodatečné povolení stavby, spolu s potřebnými podklady, stavební úřad neobdržel, nemusí to nutně vést k vydání rozhodnutí, kterým bude nařízeno odstranění stavby. Jistá vstřícnost stavebního úřadu vůči stavebníkovi nemusí být nutně výrazem neobjektivního postupu správního orgánu (jak to tvrdí stěžovatel) ale naopak výrazem požadavku na součinnost mezi správním orgánem a účastníkem řízení a povinností správního orgánů dát účastníkům vždy příležitost k účinnému hájení jejich zájmů, včetně pomoci a poučení, aby pro neznalost právních předpisů neutrpěli v řízení újmu (§ 3 odst. 2 správního řádu). Tím, že stavební úřad nepostupoval v dané věci striktně dle litery zákona, fakticky umožnil stavebníkovi podat jeho žádost a příslušné doklady alespoň dodatečně, čímž pouze otevřel cestu k meritornímu posouzení další existence nepovolené stavby bez toho, že by tím jakkoli přejímal výsledek řízení. Odstranění nepovolené stavby je krajním (byť, pochopitelně, zcela legitimním) prostředkem obnovení zákonného stavu. Bez věcného posouzení [míněno z pohledu kritérií stanovených v § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona] by tak mělo být použito pouze tehdy, pokud je stavebník, i přes výzvu a poučení, zcela nečinný, případně odmítá-li požadované podklady pro rozhodnutí předložit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 6 As 38/2007 – 146,

dostupný na www.nssoud.cz). Z tohoto pohledu tedy, i přes formální nenaplnění podmínek stanovených správním řádem pro přerušování řízení, nelze postup stavebního úřadu označit *per se* za nezákonný, neboť respektoval shora uvedené principy správního řízení na straně jedné a nepoškozoval práva dalšího účastníka správního řízení (stěžovatele) na straně druhé. Podstatné je, že tímto postupem se nikterak nepředjímal výsledek dalšího řízení. Na tomto místě pak považuje Nejvyšší správní soud za potřebné dodat, že popsaný postup stavebního úřadu v dané věci se nikterak nevymyká obvyklé praxi stavebních úřadů v obdobných případech, což je soudu známo z jeho rozhodovací činnosti. Uvedené závěry pak lze analogicky vztáhnout i na postup stavebního úřadu poté, co ani v rámci lhůty určené k dodatečnému doložení žádosti o dodatečné povolení stavby a příslušných podkladů, nebyly všechny potřebné podklady doloženy. Jakkoli tedy nehodlá zdejší soud bagatelizovat pocity stěžovatele z popsaného postupu stavebního úřadu, nelze jeho argumentaci o neobjektivním vedení řízení z těchto důvodů přisvědčit.

Stěžovatel v kasační stížnosti zmiňuje dále konkrétní podklady (vyjádření správců inženýrských sítí), které sice byly stavebníkem v dodatečné lhůtě doloženy, nespĺňují však, dle jeho názoru, podmínky pro to, aby mohly být v řízení relevantně použity. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že toto skutkové tvrzení se v žalobě neobjevilo; stěžovatel zde totiž namítal jejich úplnou absenci. Existenci těchto vyjádření Nejvyšší správní soud z obsahu předloženého správního spisu předložil (tvrzení stěžovatele že k jejich založení do spisu došlo až po vydání prvostupňového rozhodnutí nemohl nikterak ověřit), jejich relevancí (v intencích tvrzení kasační stížnosti) se však věcně nezabýval. Důvodem je výše zmiňované omezení vyplývající z ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s., neboť jde o skutková tvrzení, která stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak učinil mohl.

V rámci této první, dílčí skupiny, stížních námitek stěžovatel konečně rozporuje způsob, jakým bylo opatřeno stanovisko Hasičského záchranného sboru k posouzení požární bezpečnosti předmětné stavby pro potřeby rozhodnutí o výjimce z požárně nebezpečného prostoru, ve smyslu § 17 odst. 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb.; zpochybňována je též použitelnost samotného rozhodnutí o výjimce při rozhodování v meritu věci. Pokud jde o stěžovatelem namítaný fakt (doložený obsahem správního spisu), že o vyjádření Hasičského záchranného sboru nepožádal stavebník, ale přímo stavební úřad, i zde platí, co bylo již uvedeno výše; obecně nejde o postup nikterak neobvyklý, který by implikoval podezření z neobjektivnosti rozhodování stavebního úřadu, ale vyplývá typicky ze zájmu stavebního úřadu co nejvíce urychlit průběh řízení. Stěžovatel má dále za to, že měl být účastníkem tohoto incidenčního řízení (o což prokazatelně před stavebním úřadem usiloval) a vytýká krajskému soudu, že se nezabýval zákonností tohoto podkladového rozhodnutí, a to zejména v kontextu tvrzeného odeřpení účastenského postavení. K tomu je třeba uvést, že i Nejvyšší správní soud zastává názor, že správní orgány nikterak nepochybily, pokud stěžovateli postavení účastníka řízení nepřiznaly. Z vyjádření Hasičského záchranného sboru Jihočeského kraje ze dne 1. 7. 2004, č. j. HSCB-471/V013/PA-Ho-2004 se totiž zcela jednoznačně podává, že požárně nebezpečný prostor (stran něhož bylo řízení o udělení výjimky vedeno), zasahuje toliko do prostoru veřejné komunikace, nikoli tedy do nemovitostí stěžovatele). Z tohoto důvodu tedy zdejší soud nevidí žádný důvod, pro který by se měl stěžovatel tohoto dílčího řízení jako účastník zúčastnit. V souvislosti s rozhodnutím o povolení výjimky z požárně nebezpečného prostoru, vydaného dle § 138a stavebního zákona stěžovatel dále poukazuje na skutečnost, že toto rozhodnutí bylo v mimoodvolacím řízení změněno a dodatečné povolení stavby se tak opírá o správní akt v jiné podobě. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že rozhodnutí v mimoodvolacím řízení bylo vydáno dne 3. 1. 2005, tedy skutečně až v době po vydání dodatečného stavebního povolení (29. 9. 2004). Narozdíl od krajského soudu se Nejvyšší správní soud nedomnívá, že provedená změna nebyla relevantní, neboť jím byla odstraněna neurčitost výroku přezkoumaného rozhodnutí. Na straně druhé však souhlasí

s názorem krajského soudu, že tato provedená změna nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (které se o něj, jak již bylo opakovaně konstatováno, opírá), neboť se nic nezměnilo na základním faktu, že výjimka byla vydána, a to v rozsahu umožňujícím povolení předmětné stavby. Z tohoto důvodu tedy i tuto dílčí námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou.

Další námitka směřující do průběhu správního řízení se týká způsobu, jakým stavební úřad naložil s návrhy stěžovatele na odstranění předmětné stavby, potažmo na zastavení řízení. Zde je nutno uvést, že stěžovatel nikterak nezpochybňuje právní názor krajského soudu, dle kterého nebyl oprávněn disponovat předmětem předchozího správního řízení; právě tento aspekt věci je však pro posouzení důvodnosti této kasační námitky rozhodující. Nejvyšší správní soud výše vyslovený názor krajského soudu akceptuje a nadto uvádí, že žalovaný tyto návrhy neopomenul a v odůvodnění svého rozhodnutí (strana 11) se s nimi vypořádal. Pokud orgán prvního stupně (stavební úřad) o těchto procesních návrzích nepojednal v odůvodnění svého rozhodnutí, ale zareagoval na ně dopisem, ve kterém stěžovateli vysvětlil, že postup, který navrhuje, není možný, neshledává Nejvyšší správní soud ve správním řízení pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Pokud jde o posouzení rozhodnutí žalovaného z hlediska naplnění požadavku § 47 odst. 3 správního řádu, v tomto směru je zdejší soud nucen konstatovat, že argumentace krajského soudu k této otázce je značně obecná, což však jde nepochybně na vrub obdobně obecně formulovaným žalobním bodům. V obecné rovině se nesou i námitky uplatněné v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud by se tak mohl věcně vyjádřit pouze k tvrzení, že konkrétní podklady (stanoviska správců sítí a písemné sdělení stavebního úřadu) v době rozhodnutí prvostupňového orgánu nebyly součástí správního spisu. Tato skutková tvrzení však v žalobě uvedena nebyla (viz bod VII. žaloby, pojednávající o těchto vytýkaných vadách) a jde proto o nově uplatněnou skutečnost, ke které se v řízení o kasační stížnosti nepřihlíží (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Procesního charakteru je i jedna ze zásadních stížných námitek, dle které došlo v řízení před stavebním úřadem k porušení procesních podmínek vyplývajících z ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu, a to k tíži stěžovatele. K tomu je třeba uvést, že zdejšímu soudu není zřejmé, proč by výzva stavebního úřadu ze dne 18. 8. 2004, č. j. SÚ-2817-seznámení s podklady/04-Ná (o jehož právní relevanci je spor) neměla mít k projednávané věci „žádný vztah“, jak tvrdí stěžovatel. V této výzvě (odkazující v záhlaví výslovně na ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu) se výslovně uvádí, že jde o řízení vyvolané na „žádost pana Františka Procházky, bytem Košice 196, o dodatečné povolení stavby na stavbu dvojgaráže na pozemku č. p. 770/2 v kat. území Košice, jelikož z předložené žádosti vyplynulo, a to z doloženého požárníbezpečnostního řešení stavby, že požárně nebezpečný prostor přesahuje hranici stavebního pozemku, byl stavebník vyzván k doplnění žádosti o udělenou výjimku z § 17 odst. 5 vyhl. č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu a současně řízení přerušil opatřením ze dne 2. 7. 2004“. Zásadní význam přitom má další část této výzvy: „Sdělujeme Vám, že podle § 33 odst. 2 zákona č. 71/1967 Sb. o správním řízení v platném znění, dále jen správní řád, máte možnost před vydáním rozhodnutí v předmětné věci vyjádřit se k podkladu i ke způsobu jeho zjištění, popř. navrhnout jeho doplnění“. S ohledem na citované části výzvy stavebního úřadu nevidí Nejvyšší správní soud rozumný důvod, pro který by snad měly vzniknout pochybnosti, k jakému řízení se tato výzva vztahuje. Stěžovateli lze přisvědčit v tom, že v dané výzvě není zcela jednoznačným a nepochybným způsobem uveden konečný termín, ve kterém lze práva vyplývající z ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu využít. Jakkoli je pravděpodobné, že formulace „do spisu projednávané věci můžete nahlédnout (...) dne 1. 9. 2004 nebo 6. 9. 2004 v době od 8:00 hod do 11:30 hod a od 12:30 hod do 17:00 hod, ostatní dny po telefonické dohodě“ ohraničovaly časový prostor určený pro využití tohoto procesního práva, nelze to tvrdit s jistotou. Podstatné nicméně je, že stěžovatel netvrdí,

že mu v důsledku tohoto postupu bylo znemožněno předmětných procesních práv efektivně využít, a to ve smyslu konkrétního zpochybnění některých podkladů či uplatnění návrhů na doplnění dokazování, s tím, že by pak tyto návrhy v dalším průběhu řízení již nebyly zohledněny. Jinými slovy, stěžovatel v souvislosti s nejednoznačným vymezením konečné lhůty ve výzvě nenamítá, že by tato skutečnost měla sama o sobě jakkoli zasáhnout do jeho konkrétních procesních práv. Zde je nutno upozornit, že ne každý procesní deficit či procesní pochybení musí nutně implikovat závěr o nezákonnosti rozhodnutí, které z tohoto řízení vzešlo. Důvodem pro zrušení takového rozhodnutí musí být *podstatné porušení o ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé* [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Stěžovatel ostatně na tuto výzvu zareagoval vyjádřením ze dne 20. 9. 2004, tedy ještě před tím, než bylo ve věci vydáno prvostupňové rozhodnutí (29. 9. 2004). Sám přitom poukazuje na skutečnost, že obsah tohoto vyjádření byl zapracován do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí; stavební úřad tedy toto vyjádření při svém rozhodování logicky musel zohlednit.

Stěžovatel zcela správně poukazuje na fakt, že zohlednil-li stavební úřad jeho vyjádření ze dne 29. 9. 2004 ve svém rozhodnutí, je zcela evidentní, že z něho při rozhodování vycházel a měl proto ve smyslu ustanovení § 33 odst. 2 správního řádu s jeho obsahem seznámit ostatní účastníky řízení. Stěžovatel nicméně současně zcela přehlíží fakt, že tímto pochybením stavebního úřadu nemohlo dojít k zásahu do jeho procesních práv, ale jen do práv těch účastníků řízení, kterým obsah tohoto vyjádření nebyl znám. Stěžovatel se tedy fakticky touto cestou domáhá ochrany procesních práv jiných účastníků správního řízení, což mu však, jak bylo již výše vyloženo, nepřísluší. I přes důvodnost této argumentace stěžovatele tedy nelze než konstatovat, že jde jen o pochybení, které nemohlo mít negativní přesah do sféry veřejných subjektivních práv stěžovatele.

V rámci této skupiny stížních námitek stěžovatel konečně poukazuje na skutečnost, že účelu seznámení se se spisem ve smyslu § 33 odst. 2 správního řádu nemohlo být dosaženo tím, že již dříve (1. 7. 2004) nahlédl do správního spisu. Tomuto právnímu názoru Nejvyšší správní soud zcela přisvědčuje, poukazuje však na zcela zásadní skutečnost, a sice že krajský soud v odůvodnění svého rozsudku takový závěr nevyslovil ani jej nepotvrdil. V řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud přezkoumává závěry krajského soudu, nikoli správních orgánů. S ohledem na shora uvedené skutečnosti týkající se obsahových náležitostí a právních důsledků výzvy stavebního úřadu ze dne 18. 8. 2004 lze nicméně konstatovat, že tato (jinak nepochybně správná) námitka stěžovatele je bezpředmětná.

Poslední ze skupiny námitek vztahujících se ke způsobu vedení správního řízení se týká otázky (ne)porušení základních principů správního řízení uvedených v § 3 správního řádu a způsobu, jakým byly vypořádány námitky podjatosti uplatněné stěžovatelem. Pokud jde o tvrzení, že se krajský soud žalobní námitkou týkající se námitek podjatosti vůbec nezabýval, zde je nutno uvést, že tomu tak není, neboť soud v závěrečné části svého rozsudku uvedl, že tyto námitky byly vyřízeny odpovídajícím procesním způsobem. V případech zbývajících námitek nelze než konstatovat, že jsou uplatňovány ve zcela obecné rovině, bez návaznosti na konkrétní skutečnosti. Pro nedostatečnou konkrétnost tedy tuto část stížních námitek nelze považovat za řádně zformulované důvody kasační stížnosti a nelze je proto meritorně projednat.

Jak bylo již výše uvedeno, stěžovatel kasační stížností zpochybňuje i správnost aplikace hmotného práva. První z těchto námitek se týká otázky souladu dodatečně povolené stavby s územně plánovací dokumentací. Stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že soulad s cíli a záměry územního plánování a územně plánovací dokumentací nebyl prokázán „*přestože obec Košice již měla 7. 10. 2002 vypracovaný a schválený (...) územní plán rozvoje obce*“. V žalobě naproti tomu výslovně uvedl (strana 10, bod V.), že „*obec Košice v době rozhodnutí stavebního úřadu neměla vůbec dokončený*

a schválený územní plán rozvoje“. V těchto tvrzeních je tedy zřejmý zásadní rozpor a vzhledem k tomu, že stěžovatel nenamítá konkrétní nesoulad dodatečně povolené stavby s územně plánovací dokumentací (lhostejno zda pouze zpracovanou či již schválenou), hodnotí Nejvyšší správní soud tuto stížní námitku jako nedůvodnou a zcela účelovou.

Dále stěžovatel krajskému soudu vytýká způsob, jakým se vypořádal s jeho tvrzením, že prvostupňové rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím žalovaného) vykazuje deficit ve smyslu absence závazných podmínek pro užívání stavby. V této dílčí otázce krajský soud skutečně pochybil, pokud dovedl, že rozhodnutí o dodatečném povolení stavby vydané dle § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona nemusí obligatorně splňovat stejné náležitosti jako (řádné) stavební povolení (§ 66 stavebního zákona). Ve prospěch právního názoru stěžovatele se již dříve vyslovil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č. j. 1 As 46/2006 – 75 (publikovaném pod č. 1202/2007 Sb. NSS) kde, mimo jiné, konstatoval, že *„rozhodnutí, kterým se dodatečně stavba nebo její změna povoluje, musí mít obsahově stejné náležitosti jako stavební povolení. Nelze připustit výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, respektive její změny, než jaká jsou kladena na řádné stavební povolení. Má-li totiž norma určité požadavky na řádné rozhodnutí v situaci, kdy žadatel o stavební povolení postupoval podle zákona, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval“*. Krajskému soudu lze naopak přisvědčit v tom, že v daném případě jde o jednoduchou stavbu, u které způsob užívání vyplývá již z jejího označení a není tedy nutno tyto podmínky blíže upřesňovat ve výroku rozhodnutí. Jestliže tedy byla v projednávané věci stavba prvostupňovým rozhodnutím označena jako *dvojgaráž*, nemůže být pochyb o tom, k jakému účelu má být využívána [§ 19 písm. b) vyhlášky č. 132/1998 Sb.]. Nelze navíc přehlédnout, že na rozdíl od podmínek *provedení* stavby (tedy způsobu její realizace) nejsou podmínky pro *užívání* stavby obligatorní součástí stavebního povolení, což explicitně vyplývá z § 19 písm. d) vyhlášky č. 132/1998 Sb., dle kterého stavební povolení obsahuje (mimo jiné) podmínky pro provedení, *popřípadě* též pro *užívání* stavby a odstranění stavby. Je tedy zřejmé, že tyto podmínky budou součástí stavebního povolení pouze za situace, bude-li to vyžadovat povaha konkrétní věci. Podmínky tohoto typu se ostatně v dodatečném povolení stavby objevují; zde lze poukázat např. na podmínku, dle které *„garáž nebude sloužit k opravám motorových vozidel a dále se zde bude provádět skladování max. 80 l motorové nafty, popř. 40 l benzínu“*, případně *„půdní prostor nad garáží nebude využíván, nebude se zde provádět skladování žádného hořlavého materiálu“* (viz podmínky č. 2 rozhodnutí). Z uvedeného lze tedy důvodně usuzovat, že absence podmínky zavazující stavebníka do budoucna užívat předmětnou stavbu pouze pro parkování osobních motorových vozidel není dána opomenutím stavebního řádu, nýbrž jeho racionální úvahou, zakládající se na nadbytečnosti takového výroku. Shora uvedený dílčí závěr krajského soudu k této otázce považuje tedy Nejvyšší správní soud za zcela správný a pro posouzení dané kasační námitky jako nedůvodné, za rozhodující.

V rámci této stížní námitky stěžovatel též namítá, že stavebník užívá garáž v rozporu se stavebním povolením, neboť v ní parkuje nákladní vozidlo a provádí též nepovolené stavební úpravy (napojení na inženýrské sítě). Ponechá-li zdejší soud stranou, že z obsahu dokumentace založené ve správním spisu (předložené částečně i samotným stěžovatelem) je zřejmé, že vozidlo, které stěžovatel označuje za nákladní do této kategorie vůbec nespadá (jde o vozidlo do celkové hmotnosti 3,5 t, tedy o vozidlo osobní), je třeba konstatovat, že případné užívání stavby v rozporu s podmínkami stavebního povolení, ke kterému došlo (logicky) *ex post* (tedy po vydání stavebního rozhodnutí) může být řešeno toliko v rámci nového samostatného řízení [nikoli však v procesním režimu § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona], které stěžovatel pochopitelně může kdykoli iniciovat.

Jako zcela nedůvodnou hodnotí Nejvyšší správní soud další stížní námitku rozporující způsob, jakým se krajský soud vypořádal s interpretací pojmu *jiné právo* užitého v ustanovení

§ 58 odst. 2 a § 139 písm. f) stavebního zákona. Výše popsaný právní názor krajského soudu považuje zdejší soud za zcela příléhavý a v podrobnostech na něj z důvodu procesní ekonomie odkazuje. Nad tento rámec lze odkázat i na souladnou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 As 11/2008 – 76 (dostupný na www.nssoud.cz) pojem *jiné právo* užitý v § 58 odst. 2 stavebního zákona vykládá též jako souhlasný projev vlastníka nemovitosti dotčené stavbou; tento názor je ostatně v souladu s ustálenou praxí, která tento souhlas považuje za tzv. „*právo stavby*“, ve smyslu prvně citovaného ustanovení stavebního zákona.

Konečně poslední skupina stížních námitek se týká posouzení existence občanskoprávních námitek uplatněných stěžovatelem ve správním řízení. Stěžovatel (shodně jako v žalobě) za občanskoprávní námítka, tedy námítka, které by měly být podřízeny režimu ustanovení § 137 stavebního zákona, označuje výslovně negativní externality dodatečně povolené stavby, konkrétně zastínění, omezení výhledu a ztížení údržby vlastní nemovitosti. V případě těchto námitek uplatněných ve stavebním řízení je nicméně civilními i správními soudy judikováno, že nejsou povahy občanskoprávní a k jejich vyřešení je tak plně kompetentní stavební úřad. Stavební zákon v ustanovení § 137 odst. 1, označeném jako *občanskoprávní a jiné námítka*, hovoří o námítkách, *kteří vyplývají z vlastnických nebo jiných práv k pozemkům a stavbám*; za námítka podřazená tomuto ustanovení tak lze považovat pouze tvrzení zpochybňující vlastnická práva, věcná práva k nemovitostem, a podobně (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 6 As 25/2007 – 180, dostupný na www.nssoud.cz). Krajský soud tedy postupoval správně, pokud poukázal na fakt, že shora popsané námítka stěžovatele byly ve správním řízení meritorně vypořádány, a to bez nutnosti odkázat stěžovatele na občanskoprávní soudní řízení. V kasační stížnosti stěžovatel, kromě námitek výše uvedených, poukazuje též na možné znehodnocení vlastní nemovitosti v důsledku povolené stavby s tím, že se jedná taktéž o občanskoprávní námítka, která nebyla ve správním řízení dostatečně vypořádána. Nejvyšší správní soud nicméně z předloženého spisového materiálu zjistil, že takto formulovaná námítka nebyla uplatněna již v žalobě. Pod bodem X. na straně 14 žaloby totiž stěžovatel podrobně rozvedl svá tvrzení o zastínění nemovitosti a znemožnění výhledu z dětského pokoje, přičemž k otázce znehodnocení pouze uvedl, že „*takto umístěná stavba samozřejmě snižuje cenu nemovitosti*“. Takto obecné a neurčité konstatování (narozdíl od způsobu jakým je toto tvrzení prezentováno v kasační stížnosti) nemůže být považováno za skutečnost ke které by se mohl krajský soud relevantně vyjádřit. Možnost jejího dodatečného rozvedení (do meritorně projednatelné podoby) až v řízení před Nejvyšším správním soudem však brání výše již opakovaně zmiňované omezení vyplývající z ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. Zdejší soud se proto tímto tvrzením, coby skutkovou novotou, meritorně nezabýval.

Ze všech shora uvedených důvodů lze tedy uzavřít, že kasační stížnost (v rozsahu, ve kterém byla připuštěna k meritornímu projednání) není důvodná a Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbylo, než rozsudkem ji zamítnout (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v dané věci procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného – v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti v řízením o kasační stížnosti nějaké náklady vznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Co se týká osob zúčastněných na řízení, vzhledem k tomu, že u nich nenastala žádná ze skutečností

předvídaných v ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., právo na náhradu nákladů řízení jim nevzniklo a soud o něm tedy samostatně nerozhodoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. května 2009

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu